

POŠTINA

Letna naročnina znaša Din 40.— Uredništvo in uprava v Ljubljani, Selenburgova ulica št. 3/I. Račun pri Poštni hranilnici št. 16.160. Repokisov ne vračamo! Telefon št. 21-09.

V Ljubljani, dne 22. septembra 1934.

Štev. 38 — Leto III.

IZHAJA VSAKO SOBOTO

Naši nazori

Ko smo začeli v naši banovini med nami, Slovenci, graditi postojanke NO, smo imeli za seboj že dovolj trdo šolo nacionalnega delovanja in dovolj skušenj, da smo mogli pokreniti to delo s trdno voljo, da ne smemo graditi za en dan, da ne smemo stremeti za trenitnimi, čeprav še tako kričavimi uspehi, da moramo opustiti vsako misel na prazne parade in bobneče fraze, marveč moramo korak za korakom pridobivati tal, da si pridobimo na eni strani priznanje vseh resnih elementov, na drugi strani pa spoštovanje in upoštevanje s strani nasprotnikov!

Ali je bila ta naša pot prava? Ali se nam je posrečilo delati tako, da smo položili vsaj prve temelje za doseg tega našega končnega cilja? Mislim, da! Ime Narodna Odbrana ima danes tudi že pri nas dober zvok, se imenuje vedno češče in to, če ne z ljubeznijo, pa vsaj z respektom, kdaj pa kdaj tudi s sovraštvom in nevoljo. Je že tako, vsem ni mogoče ustrezati in slaba bi bila NO, če bi to sploh poskušala! Hvala Bogu, tega ni storila in tudi storila ne bo, ker je že toliko močna, da lahko vzdrži že tudi nekoliko težjo borbo z upanjem na uspeh!

Čegav uspeh? Ne svoj, kajti NO ni tu radi sebe, radi svojega lepega imena in svoje še lepše tradicije, marveč obstoja in bo obstojala, ker zahteva njen obstoj važni in nujni interesi jugoslovanskega naroda in jugoslovanske države! Kakšni interesi? Čemu nastevati, ko jih je toliko, da jih ni mogoče naštetiti, predvsem pa, ko se porajajo vedno novi in se bodo porajali dotlej, dokler bom živel mi in dokler bo živel naš narod! Na vseh koncih in krajih je treba svetovati in pomagati, na vseh koncih in krajih je treba roke prijatelja, ki nesebično pograbijo in pomagata, nato pa gre proč ne, da bi čakal priznanja in zahvale, saj je izvršil le svojo dolžnost! In tako pridem od prvih dveh principov, ki morata voditi vse delo nacionalista, če naj bo to delo res uspešno!

Prvi princip se glasi: Ne delaj radi svoje osebe, ne delaj pod svojo osebo firmo, marveč le pod firmo svoje nacionalne organizacije, le kot član in predstavnik te organizacije! Organizacija razpolaga s posameznimi člani, ona jim daje naloge, ona jih uporablja po svoji volji, upoštevač pri tem silo in sposobnost vsakega posameznega člana. Posameznik mora zginiti, ne sme si lastiti nobene nagrade, saj vrši le dolžnost, ki jo je prevzel z vstopom v organizacijo, ko se je priključil organiziranemu, skupnemu delu! Gotovo je, posamezne osebe stopijo tudi proti lastni volji nekoliko v ospredje, postanejo s tem znane tudi po svojem imenu in so deležne vsaj na videz ali osebnega priznanja ali osebnih napadov — to pa le na videz! Kajti, kdor išče samega sebe, kdor ni sposoben služiti in žrtvovati se kot neznan junak, ta predstavlja tem večjo opasnost za nacionalno organizacijo, njeno delo in njene cilje, čim večja je njegova sposobnost in agilnost. Kdor pa ne išče samega sebe, ta bo znal vedno odvrniti od sebe nanj naslovljene slavospeve in zahvale ter jih bo usmeril na naslov svoje nacionalne organizacije, zlasti pa na naslov one ideje, kateri ta organizacija služi in vsled katere pripada on sam tej organizaciji. Morda je to težko, z osebnega stališča tudi nehvaležno, toda neobhodno potrebno. Le na ta način se prepriča, da ne postane organizacija privesek ambicioznih in močnih posameznikov; le s tem se doseže čut popolne podrejenosti posameznega člana, pa naj zavzema v organizaciji še tako vidno mesto; le na ta način se zainteresira širša javnost za ono idejo, za katero se borijo. Udana služba tej ideji pa je prvenstvena dolžnost vsakega nacionalista, ki se mora zavedati, da posameznik ne pomeni ničesar, marveč more le jaka celota ustvarjati in dosegati uspeh!

Drugi princip pa pravi: Stori svojo dolžnost in se umakni! V današnjih težkih časih je žal le preveč ljudi, ki se pečajo z lovom na bobneče fraze in hodečo težko tuševno razpoloženje naroda izrabiti za svoje osebne namene in cilje! Tak človek ne bo storil nobenega koraka, ki ne bi bil preračunan. Iz vsake svoje na videz nesebične in človekoljubne geste hoče kovati kapital za sebe. Treba je pisati o njem, listi pridobujejo genljive zahvale, na zborovanjih in sestankih omenja sam svoje zasluge, vsem drugim pa jih odreka. Dovolj primerov imamo baš iz zadnjih mesecev, zlasti pa v zvezi z obema stavkama v revirjih TPD! Ali bo resničen nacionalist, ali pa član NO sledil takim vzgledom? Ne, kajti to je neokusno hauziranje z lastnim imenom in z lastno osebo! Pri tem pa vsaj za daljšo dobo nevzdržno, ker narod le ni tako neumen, kot si ga predstavljajo taki ljudje. O da, bilo bi lepo, če bi se moglo na en mah, z enim samim uspehom za vedno osušiti solze obupanosti in bednih in zagotoviti n. pr. trboveljskim trpinom z eno samo potezo varno eksistenco za dolgo dobo let! Žal pa to ni mogoče! Komaj je zaključena ena faza borbe, že se bliža druga in kaj bo, če takrat

Francija in Italija

Ali se res nahajamo pred senzacionalnim političnim preobratom v Evropi? Za kulisami velike politične borbe v Ženevi naj bi se vršila zanimiva pogajanja, katerih smoter bi bil zblizati obe »latinski sestriči! Vemo, da že dolgo časa ne obstajajo med njima prijateljski, kaj šele rodbinski odnosi. Italija grmi od kar je tam prišel fašizem na oblast na Francijo, da jo je ta v Versaillesu ogoljufala, zvezala se je z njeno poraženo nasprotnico in se postavila na čelo onega pokreta, ki se pod geslom revizije bori proti francoskemu vplivu v Evropi. Do nedavnega časa smo imeli tako v Evropi dva tabora: revizionistični in protirevizionistični, Nemčijo z Italijo in Francijo z Malo antanto. Revizionistični klici so se med tem že poglobili. Sedaj naj se pa še zruši na njih zgrajeni sistem? Vprašanje je, če za vedno. Nemčija se mu gotovo ni odrekla, kako je z Italijo?

Če si ogledamo italijansko diplomacijo od ujedinjenja do danes, vidimo, da je stalno oklevala med dvema osnovnima linijama: kontinentalno in sredozemsko, Francijo in Nemčijo. Prva jo vodi k Alpam in Srednji Evropi ter dovaja italijanske interese v kontinentalni krog, druga je klic po širokem morju, vključitev v svetovni sistem. Crispi je usmeril Italijo ob njenem rojstvu na polje sredozemske ekspanzije, na Afriko in bližnji Vzhod in ta zunanje-politična linija obvlada italijansko diplomacijo vso predvojno dobo. Kot protest proti utrditvi francoske oblasti v Afriki se obrača Italija k Avstriji in Nemčiji. Ovirana od tedanjih svojih zaveznic se Italija pred vojno ni mogla tod razmahniti, ko pa pade njena rivalinja Avstrija, se vrže z doslej neznanom energijo na ostvarjenje sredozemskega programa, zaplavi si na zastavo, da hoče obnoviti moč in slavo cesarskega Rima. Ta pot, preko katere ji leži Francija, ki drži v rokah ključ do položaja v Sredozemju, jo je morala nujno dovesti do prijateljstva z drugo nasprotnico Francije, Nemčijo. Še do nedavnega je ostala Italija čvrsta na tej liniji, saj je Mussolini še o Veliki noči na sestanku fašističnega parlamenta izjavil, da nosijo zgodovinski cilji Italije dve imeni: Azijo in Afriko. Vzhod in jug sta kardinalni točki, kamor se mora obrniti italijanska ekspanzija. Na severu ni nič več narediti. Ravno tako na zapadu. — Tako je ostalo prijateljstvo z Nemčijo do prav slednjih dni glavna karta italijanske politike proti Franciji, s katero je hotela pobiti francosko hegemonijo na kontinentu.

Toda po 10 letih te politike je fašizem uvidel, da je ta sistem popolnoma zgrešen. Mussolini je moral spoznati, da so besede o rimskem imperiju sicer prav lepa gesla za opajanje fašističnih množic, da pa nimajo nobene praktične vrednosti. V Sredozemju se ne dajo več premakniti postojanke. Gibraltar, Bizerta, Malta, so orehi, za katere so fašistični zobje prešlabi. In ko je Italija imela svoje oči uprte v svoj imperijski san, se je dvignil na severu tevtonski imperializem, da raztrga zadnje ostanke dvovlavega orla. Tedaj se je Italija šele zdramila iz svojih sanjarij. Nevarnost na Brennerju je postala vidnejša in otipljivajša.

Italija in Nemčija sta se namreč lahko sporazumeli na mnogih poljih evropske politike, bili sta lahko istih nazorov v vprašanju razorožitve in revizije. Toda ta sličnost interesov bolj taktične kot politične vsebine

Proslava za 15letnico osvobođenja Prekmurja preložena

Iz Dolnje Lendave nam sporoča prireditveni odbor, da je namenjena proslava v dneh 22. in 23. t. m. v Dolnji Lendavi zaradi zelo razširjene epidemije griže v Prekmurju prepovedana. Kdaj se bo proslava vršila, bomo naknadno objavili.

ne bo uspeha? Zato pa je dolžnost nacionalista, da se po izvršeni dolžnosti umakne! Naj se drugi širokoustijo in trkajo na prsa, ko bo zopet prišla stiska in sila, bodo zginiti in ne bo jih blizu! Tedaj pa se mora zopet pojaviti nacionalist, mora zopet storiti svojo dolžnost in se zopet povleči nazaj, čim je končal delo!

Le na ta način se bo narod zavedel, kje ima svoje prave prijatelje, le na ta način se bo začel narod oklepati one ideje, kateri se nesebično žrtvuje nacionalist, le na ta način se služu narodu in državi! Narodna Odbrana se je zvesto držala tega principa doslej, držala se ga bo tudi v bodoče! Boji se le, da ji ne bo manjkalo prilike za tako udejstvovanje v teh časih, ko je na svetu toliko bede in stiske in ječi naš mali, dobri človek pod pezo tolikih krivic! Pa dovolj o tem, bodočnosti bo pokazala točnost te teze.

I. C.

ni mogla prikriti osnovnih nasprotij, ki ločijo obe državi. Kajti če je sporno jabolko med Italijo in Francijo Sredozemje, leži sporno polje med obema sredi našega kontinenta. Velika os njune gospodarske in politične ekspanzije je uperjena proti istim zonom, proti Srednji Evropi in Balkanu.

Italija se trudi, da bi bila na teh poljih, ki jih smatra Nemčija za svojo izključno domeno, vedno prisotna. In ker je akcijsko polje nemškega in italijanskega imperializma isto, sta morali tudi neizogibno tud zadeti drugo ob drugo, njuni ekspanzivni osi. Hitlerjev »Mein Kampf« in Rosenbergove tirade kažejo, da Berlin nikdar ne bo pozabil Srednje Evrope, da na tihem še vedno računa na donavsko pot, da sanja o Bosporu in Bagdadski železnici. Način, kako je hotel uresničiti prvo etapo na tej poti anchluss z Avstrijo, nam dokazuje, da se ne vdajajo pri teh narčnih tam gori nobenim sentimentalnostim, kakor je bila tudi politika Reicha verna tevtonskemu duhu vedno politika sile in nikdar politika čustev.

Torej Sredozemje ali Srednja Evropa, to sta kardinalni točki, med katerima mora izbirati fašistična politika, — prijateljstvo z Nemčijo ali prijateljstvo s Francijo. Ne ene ne druge ne ljubijo v Italiji, kjer posegajo po teh prijateljstvih le po potrebah momenta, po motivih, ki jih narekuje »sacro egoismo«. Do danes je to bila Nemčija, ali naj bo jutri Francija.

Govor, ki ga je imel Mussolini pri otvoritvi vzhodnega velesejma v Bariju, bi lahko smatrali kot uvod za ta 180-stopinjski preobrat v italijanski politiki. »Ne damo se učiti od ljudi,« so grozeče zvenele njegove besede proti Alpam, »ki so bili še barbari, ko je Rim imel že Cesarja in Virgila,« ter nam povejo, da je konec nemško-italijanske idile. Bojazen pred priključitvijo Avstrije k Nemčiji je ono strašilo, ki je danes dovedlo Rim do tega preobrata. Tak anchluss, tako mislijo na Kvirinalu, bi takoj porušil ono ravnovesje v Evropi, ki ga danes še s težavo drže v Londonu, Parizu in Rimu pokoncu. Razpihal bi ponovno južno-tirolski iredentizem, zadelal gospodarsko ekspanzijo Italije v Srednjo Evropo in na Balkanu ter razbil italijanski sistem v Podonavju. Italija bi po izvršenem anchlussu kmalu zdrknila s polo-

žaja velesile na položaj države druge vrste, in pred temi izgledi zahteva njen nacionalni interes, da se z vsemi sredstvi zavzema za izključitev nemškega vpliva iz Avstrije, čeprav bi se zaradi tega morala razstati s tretjim Reichom.

In ker se ne čutijo v Italiji dovolj močne proti nemškemu pritisku, si iščejo zaveznika še v Franciji. Podoba je pa, da bi hoteli francosko zavezništvo prav po ceni, če ne za stonj, ker nič ni bilo slišati, da bi fašistični imperializem opustil svoje zahteve po Tunisu, Korziki in Savoiji. Še vedno obstoja med njima tudi nerešeno vprašanje pomorske paritete, prestižno vprašanje, ki je svoj čas že resno ogrožalo mir v Evropi. Slednjič so pa dali v Parizu Rimu dovolj jasno razumeti, da je predpogoj vsakega sporazuma ureditev razmerja s francoskimi zaveznicami, Malo antanto, predvsem Jugoslavijo.

Zaradi tega se kaže novo približevanje Italije Franciji le kot začasna zamenjava sredozemske zunanje politične linije s kontinentalno, kjer upa doseči fašizem večje in lažje lavorike, in Italija bo tudi od te linije spet odskočila za 180 stopinj, čim bi se mogla na kak način sporazumeti s Hitlerjevimi carstvom, na tak način, da bi tretji Rajh nosil le bremena in obveze, tretji Rim pa žel le koristiti.

Dr. Stanko Jug.

Gospodinje! Za okras stanovanj kupujte domače izdelke. Lepi so in okusni. S tem dajete dela našim rokam. Podpirajte brezposelnost!

Še beseda o mladini

II.
Iz poročila NO smo čitali, da čakajo viteške čete naše mladine navodil Osrednjega odbora za svoje akcije. Ta pripravljenost je gotovo hvale vredna. Toda preden mislimo na to, da pojdemo koga učiti, izpreobračati, reševati itd., učimo, izpreobračamo, rešujemo najprej sebe. To velja vsej mladini. Njo čakajo še velike naloge v življenju, zato je treba, da se pripravljajo. Vzgojiti v samem sebi pravega Jugoslavena, to je prva dolžnost. Dobiti jasne pojme o sodobnosti in prave cilje in smeri v bodočnosti! Poglobiti svoje nacionalno in socialno čuvstvanje tako, da ga morem zagovarjati pred vsakim napadalcem! Koliko dela za mladega človeka, ki hoče ustvariti iz sebe človeka, da bo služil javnosti! Morebiti je to delo bolj prozaično kot viteške akcije, toda potrebno je in socialno delo med narodom v širokem smislu besede, pa naj bo med kmeti, delavci, meščani — to je viteštvo nove generacije, ki prinaša narodu to, česar potrebuje.

Rekli smo, da čas dozoreva. Omladina se je pojavila z resničnimi gesli vselej, kadar so vodilni možje zašli na mrtvo točko. Mladina je tista, ki prinaša v življenje novih gibalnih sil. Tako je pred sto leti nastopila mlada ilirska generacija. Ona je bila prva, ki je odstranjevala zastarele meje. Nič ne de, če jih je hotela odstraniti celo tam, kjer so stalne (n. pr. v jeziku), takih fantastičnih in še hujših zmot je imela tedanja romantika po vsej Evropi dovolj. Zato je neumno, če zdaj prihajamo z očitki in obsodbami zaradi njih navdušenja. Vsaka revolucija ruši in tudi ilirsko gibanje je bila velika revolucija misli in čustev. Iz mrtvila je dvignila ilirska omladina narodne mase in izpolnila svojo prvo dolžnost. Leta 1848. je bila ona, ki je dvigala narodni prapor, manifestirala po ulicah, sestavljala narodne programe in spomene in se bila na barikadah in v narodnih vojskah proti Nemcem in Madžarom.

Nekaj let na to je prevzela vodstvo »Srpska omladina«, ki je dala mali, komaj razvijajoči se Srbiji — jugoslovanski program. Ona je pripravljala novo dobo v balkanski zgodovini in zvezala raztresene ude Srbstva v eno narodno celoto. Odmev te »mlade Srbije« so bili tudi Mladoslavenci s svojim vseslovenskim programom in veliki narodni pokret, ki

je prenovil vse naše narodno življenje, je zasluga te omladine. Nacionalna ideja, ki se je prej pojavila v ilirizmu, je zdaj izpremenila svojo obleko, namesto romantičnega zanosa in nemogočih iluzij vidimo realnejšo obliko kulturnega dela na podlagi medsebojnih zvez.

Ko se je ta omladina izživela in dovršila svoje delo — največje slovenske može smo dobili iz njenih vrst — je nastopila predvojna nacionalna revolucionarna omladina, katere naloga je bila: pripraviti veliko delo osvobodjenja. Ob koncu stoletja so vsi slovanski narodi prišli do mrtve točke, kjer je stalo veliko vprašanje: kam sedaj? Omladina je proglasila politično osvobodjenje in državno zedinjenje kot najvišjo zahtevo naroda in je pripravila sebe in narod na odločilno borbo. Ogronomna je bila njena moralna sila, ki se je kazala v požrtvovalnosti in preziranju smrti prav tako kakor v prosvetnem in gospodarskem delu med narodom.

Prihajajo nova Omladina. Tudi sedaj se nahajamo na mrtvi točki. Ne manjka svetovalcev, ki prinašajo rešitev od zunaj. A naša rešitev mora priti od znotraj, iz nas samih. Povsod se zbirajo mlade čete, ki žele akcije. Toda akcija je pred vsem potrebna v duhu časa. Imamo državo, imamo edinstvo, imamo vse, za kar so se borile omladine v teku stoletja. Toda že Masaryk, vodja češkoslovaškega osvobodilnega boja, je rekel, da je še težje, kot svobodo priboriti, — svobodo ohraniti. Ta svoboda je v nevarnosti, če ji ne damo onega pravičnega socialnega temelja, na katerem mora biti zgrajena človeška družba, če nečemo, da družba propade. Ta veliki pokret za preuredbo človeške družbe na podlagi narodnih držav se pravkar vrši v Evropi pred našimi očmi. Ni dvoma, da bo imela ravno mladina pri tem delu svojo važno nalogo. Izvršila jo bo tem bolje, čim bolj bo pripravljena. Služiti domovini pri organizaciji dela za skupno korist in s pomočjo tehničnega napredka ustvarjati novo lepše življenje svojega naroda, to bo velika naloga bližnje bodočnosti, ki bo vredna velikih naporov, da pokažemo organizacijske zmožnosti svojega plemena brez krvočinskih in nasilnih metod, ki jih propagirajo oni, ki ne verujejo v razvoj, meneči, da je prevrat edini način, ki daje življenju in idejam nove oblike.

Našim gospodinjam

V zatišjih mirnih domov skrbite za dobro počutje in zdravje družine, za vzgojo in nadzor dece in dostikrat kakor alkemija iz neznatnih stvari ustvarjate čuda bodisi za na mizo, ali za okras in prijetno ureditev doma, bodisi glede obleke in perila. Vse vas zavzema dom in skrb zanj. Zato vas je v javnosti kot organizirane videti malo, žal premalo, dasi ste velepomemben narodno-gospodarski činitelj.

Skozi vaše roke gre skoraj ves zaslužek mož v nadaljnji promet. Ve oskrbujejo odn. predstavljate glavni in najpomembnejši del konsuma. Narodni gospodar v vas vidi činitelja, ki je enakovreden drugemu glavnemu gospodarskemu činitelju, t. j. producentu.

Javnost pri nas te enakovrednosti gospodinj takorekoč ne opazi in ne spoznava. Tudi marsikatera gospodinja se tega v svoji skromnosti in ponižnosti ne zaveda dovolj.

Niste prepomemben činitelj samo v domačnosti, v vprašanju narodnega zdravja, higijene in pomlajanja brambne moči, tudi narodno-gospodarsko ste tako velevažen činitelj, tako važne dajalke dela in zaslužka, da ne smete in ne morete ostajati v tišini.

Od vas je odvisno kaj in v kakih meri uporabljate v vaših gospodinjstvih. Od vaše uvidevnosti in zavednosti je v prvi vrsti odvisno, da li družina troši naše nacionalne proizvode ali tuje, da li dajate zaslužka našim ali tujim rokam.

Celo pa v sedanjih težkih časih, ko naš izvoz zastaja, ko so izkupički za presežke plodov narodnega truda vedno neugodnejši, tuje blago sili k nam ko je toliko brezposelnosti in ko je zaslužek velikanske večine tistih, ki še imajo zaposlenje — vendarle za redno in vredno življenje prepričel, v teh časih vas interes narodnega gospodarstva še posebno kliče, da posamezno in po svojih organizacijah storite vse, da bo vselej in povsod imelo naše blago prednost pred tujim, da s tem omogočite zaslužek svojim sonarodnjakom in obenem pomorete, da iz žet itak denarno revne naše domovine še nadalje ne odtoka denar po nepotrebnem v tujino.

Po svoji veliki pomembnosti morete uspešno vplivati na trg, na trgovca in vsakršnega dobavitelja in celo na proizvodnjo samo. Čvrsto organizirano ženstvo tkzv. superiornejših narodov more celo vplivati na industrijo raznih branž. Ona določa kakšni naj bodo posamezni izdelki, da najbolj in najracionalneje odgovarjajo svrham. Industrialec se takih predpisov rad drži, ker ve, da na podlagi teh lažje in bolje ustreza. S tem ni vršena samo neka sekantna kontrola, nego je s tem produkciji, v korist producenta in konsumenta ter za uspeh in napredek celotnega gospodarstva naroda dana vaša odločilna pomoč. Na način in dobroto gmotnega in duševnega življenja in celo na modo lahko raztegnete vaš vpliv.

Tako važen in močan činitelj ste, da proizvodnji lahko skoraj v vsakem oziru imperativno ukazujete — zato pa ste tudi najodločilnejši činitelji sedaj, ko je treba v lastno samoohrambo pomagati domači proizvodnji s tem, da dajete prednost našemu blagu, s čimer poleg vsega drugega v veliki meri blažite brezposelnost ter omejujete nepotrebnih odtok denarja v inozemstvo.

Marsikaj tega vse hvale vredno že vršite iz lastnega nagiba. Storitvi pa morete in morate še veliko več. Z vzgledom in besedo je buditi povsod tisti ponos, ki ga je pri nas žal premalo, ponos na naše pridelke, ponos in vero vanje, da po veliki večini ne samo, da niso kakovostno in uporabnostno slabši.

O špecarijih in drugih ljudeh

Imamo pri nas ljudi, ki smatrajo za svoje največje junaštvo, da hujskajo mladino proti državi in njeni sedanji obliki in jo s tem spravljajo v nasprotje z obstoječimi zakoni, ne da bi s tem dosegli kakršnokoli izboljšanje sodobnih razmer ali javnih zadev. Ker se boje belega dne, vrše to propagando v podzemlju, na skrivnih sestankih, z letaki in raznimi tiskovinami, za katere poskrbe zunanji sovražniki naše države. Delovati na ta način proti svoji lastni državi teh ljudi ni sram, če pa jim to poveš v obraz, ti očitajo, da si špijon. To se pravi, oni bi smeli opravljati svoje uničujoče delo, ki more povzročiti nešteto nepotrebnih žrtev, ti pa ne smeš braniti, kar je našega in ne smeš njihovega dela imenovati z imenom, ki ga zasluži! Oni sme imeti glede države, vlade itd. svoje prepričanje, ti pa ne. To je negativizem današnje dobe.

Tako je neki časopis prinašal zadnje čase podobne hujskarije v t. zv. »Kotičku«, kjer bi jih nihče ne pričakoval. Z zlobnostjo, ki se skriva za zavitiimi besedami, je ta »vzgojitelj«, ki ima otroke rad, zastrupljal njih duše s tem, da je grdil jugoslovensko ime in povdarjal slovenstvo brez tistega dodatka spredaj (jugo), s čimer je seveda vsak otrok moral misliti, da je jugoslovenstvo nasprotno slovenstvu. V tem časopisu čitamo tirade o ljubezni do materinskega jezika, kakor da mu preti nevarnost, ker ta časopis ni namenjen niti našim otrokom v Italiji niti v Avstriji, »je naravno, da ta »stric« smatra Jugoslavijo za največjo nasprotnico slovenskega jezika. Ko je drugi slovenski list opozoril na nečedno početje tega protijugoslovenskega hujskača, pa vzdihuje zdaj isti list nad »špecar-

nego marsikateri tudi boljši od tujih, predvsem pa so cenejši in z ozirom na ceno in racionalnost uporabe kar na splošno prav gotovo s tujimi vsaj najmanj enakovredni. In ker so naši so pač naši in posebno zadovojstvo ter ponos nam mora vzbujati zavest, da uporabljamo naše zemlje plod, stvarstvo naših rok in da z njih potrošno dajemo dela in zaslužka našim rokam. Ali še niste nikoli čuli zavedne Čehinje, ki je jedla najboljši naš pšenični kruh, da bi bila v misli in v navadi na kruh kakor ga pečejo na Češkem — vzkliknila: »Ali, naš hlepček je lepši (boljši)« in to ne zato, da bi našega podcenevala, nego iz prirojenega ponosa na svoj češki kruh. Takih in podobnih primerov bi lahko navedli iz vseh zavednih narodov za nebroj stvari.

Tako dobro se še spominjam besed pokojne matere. Če sem ji prinesel najboljšo, nežne praške šunke in požirek francoskega vina, ju je vselej sicer pohvalila, pa nikoli ni pozabila reči, da je to že dobro, toda naša šunka in naš vinček sta še boljša.

Ta stari, tudi pri nas dokaj ukoreninjeni ponos je pri mlajših generacijah začel gnevati posebno z nastajanjem naše takozvane »jare gospode«, ki je pod tujo državo igrala le podrejeno vlogo. Ne mislimo tu izrečno samo na gospodo, nego med te vrste moramo prišteti tudi mnogo tistih pol ter četrt inteligentov, ki so izšli direktno iz kmetijske hiše, katerim pa se je vsaka naša domača stvar zdela »premalno nobel«. Iz te napačno umevane noblesnosti in iz podcenevanja domače sposobnosti (v zavesti lastne manjpomembnosti napram vladajočemu tujcu) se je rodilo ono škodljivo naziranje, da je vse zanič kar je domače, vse kar je tujega pa je (četudi morda ne najboljše) vendar bolj ali celo najbolj imenitno.

Baš gospodinje ste poklicane, da v akciji Narodne odbrane pod geslom »Svoji k svojim« izpregovorite najbolj tehtne besede in poprimete za najvažnejše delo, da zopet vzpostavite stari ponos do »našega« pri vseh svojih sovrstnicah. Pri tem ne boste hotele dosežati, da bi se zopet najbolj cenilo »vse kar je naše« samo nekako iz ožje nacionalističnega, nego v sedanjem času tudi socialnega ter skozinskozi narodno-gospodarskega in narodno obrambnega vidika.

Naši odvišni pridelki in izdelki gredo premalo v izvoz, z reklamo in bolj gustozno nudeni nam vsiljevani dostikrat ničredni proizvodi urejenjšega inozemstva pa prekomerno silijo na naš notranji trg in odvzemajo delo ter zaslužek našim ljudem. Ne kličemo na kak organiziran bojkot tujega blaga. Nikakor! Tudi drugi morajo živeti in upravičena mednarodna izmenjava (zamenjava) blaga se ne sme rušiti. Naše delo gre za pravo in zdravo narodno-gospodarsko vzgojo našega konsumentstva v tem smislu, da bomo v vsakem primeru dajali iz naših tal pridobljenim pridelkom, iz naših surovin, z našim delom, kakor tudi makari iz tujih surovin ali polfabrikatov pri nas ustvarjenim pridelkom odslej in povsod — prednost pred tujim, importiranim blagom.

Gospodinje! V zavesti, da se boste z vsemi silami lotile svoje vzvišene misije in spričo obljube, ki ste nam jo dale glede vašega sodelovanja na našem mitingu, ki bo v nedeljo 7. oktobra t. l. v Ljubljani in spričo obljube sodelovanja pri tednu pod geslom »Svoji k svojim«, kateri sledi omenjeni nedelji, smo verjeti, da ta miting najboljše uspe, miting, ki pomenja začetek skupnega, organiziranega, sistematičnega dela in zadržanja vsega našega naroda.

Kajti nekateri ljudje mislijo, da se smejo v Jugoslaviji uganjati vse lopovščine, drugi pa morajo k temu molčati. Kakor da se krasti sme, tatu prijeti ne; opravljati se sme, opravljiva za jezik prijeti se ne sme; hujskati se sme, hujskača nagnati se ne sme; ropati in ubijati se sme, roparja in ubijalca naznaniti pa ne. To je lepa javna morala! Kar kdo javno piše, za to tudi odgovarja. Ne vemo, zakaj bi se morali oni, ki branijo državo in jugoslovanstvo, umikati pred onimi, ki hočejo vse to uničiti. Mislimo, da imamo mi vsaj toliko pravice, da smo tu, kakor hujskači in razdirači.

Ne vemo, po kakšni pravici bi bil vsi ti ljudje v Jugoslaviji sakrosankti in nedotakljivi! Oni se dobro zavedajo svojih nepoštenih namenov, za to smatrajo vsako opazko o njih za — denunciacijo. Ti junaki-zaplotarji zahtevajo posebne ozire, ki naj jih ima nacionalna javnost do njihovega razdiralnega in razvratnega dela. Kakor da smejo drugod izdajalci nemoteno in brez ugovora opravljati svoje delo! Naša nacionalna javnost je v tem oziru itak preveč prizanesljiva in trpimo marsikaj, česar bi ne smeli trpeti. Zato se množi in raste množica protidravnih hujskačev, ker pošteni ljudje nimajo z njimi radi opravka in prepuščajo oblasti, da z njimi postopa po zakonu. Toda oblast je včasih daleč in zakon visoko. Takrat imajo taki ljudje poseben pogum, da razvijajo svoje teorije in če nacionalni človek ugovarja, je špijon. Toda ni prav, če se dobro umika pred slabim in če molčimo, ko vidimo, kako najeti, plačani in prepričani hujskači sramote, kar nam je svetega, in dopuščamo, da se nemoteno širijo nazori, katerih edini namen je blatiti in sra-

motiti našo državo, našo domovino in one ideje, ki jih je svoj čas preganjala Avstrija za to, ker je vedela, da je v njih naša rešitev.

Ti ponižni sluge tujih idej in tujih motitev hočejo nam govoriti o svobodi! Ti zakoniti oboževalci tujih pridigarjev in raznih neslovenskih avtoritet naj bodo reševalci slovenstva! Ti klečeplazci in petolizci, ki bi nas najraje zaslužili tujcem samo zato, ker jim to ukazuje njihova vera, naj bodo pospeševalci naše narodne samozavesti. Ali ni žalostno, če ne znajo drugače vzgajati ljubezni do slovensčine kakor v sovrastvu do jugoslovenstva. In če takemu psu stopiš na rep takoj zavili in te nahruli s špijonom, izdajalcem, špecarjem itd. To so res čudni pojmi o enakopravnosti. Onj smejo vse, mi nič! In so še celo ponosni na svoje delo, kakor da si z njim nabirajo narodne zasluge. Nazadnje hočejo biti celo mučeniki in hinavsko zavijajo svoje oči, če hočeš imeti z njimi enake pravice, da braniš, kar oni napadajo. Zmaga jugoslovenske ideje je stala preveč žrtev in mučenikov, da bi jo pustili mi sedaj nekaznovano blatiti in jo prikazovati kot nevarnost slovenstva. Zato prav nič ne pomilujemo strica, ki ga je nekdo krenil po njegovih predrznih prstih in odklanjamo izraz »špecarstvo« za to, če kdo brani, kar je njegova nacionalna dolžnost, pred izzivalnimi napadi.

Tako je n. pr. napisal »stric« sledeče besede (seveda v kotičku, kjer je manj nevarno, pa bolj uspešno, po njegovem mnenju!):

»Pomanjkanje slovenskih dedov je zadnji čas postalo že kar občutno in sem se že jaz resno zbal, da jih kmalu nikjer več ne bo. Saj veš, kako je s to rečjo: dandanes je moderno, če se slovenski ded potrka na prsa in če vrlo njegovo grlo svečano oznanj svetu, da ni slovenski ded, nego to in to. In postavi pred »slovenski« še štiri druge črke in je potem tak in tak ded — koklja ga brenila! Slovenski dedi so pač trdoživa korenina in me to jako veseli, kajti se imamo vsi samo slovenskim dedom (brez tistih štirih črk odpred) zahvaliti, da sploh smo. Slovenske dede s štirimi črkami odpred bo tudi prej ali slej pamet srečala. Če si rojen ptič, ne moreš biti miš!«

To se pravi: če si Slovenec ne moreš biti — Jugoslovan. Ko bi stric ne imel zahrbtnih in zlobnih namenov, bi bil še vesel, da drugi

O razdolžitvi kmeta

Med vrsto dopisov, ki smo jih prejeli v svrhu objave v nekaki anketi, ki se je otvorila v našem tedniku o navedenih vprašanjih, se nahaja tudi sledeči dopis s Kočevskega:

»Kako uborno je življenje našega kmeta izven okoliša mest, ni vsakomur znano, temveč le onemu, ki živi v krajih Kočevske in Suhe krajine in tem sličnim more biti razumljiva in poznana revščina, ki vlada med tem ljudstvom.

Res je, da se skuša in se je skušalo odpomoči kmetu kot tudi malemu posestniku z zakonom o razdolžitvi, v eventualnimi odpisi davkov itd. Gospoda, ki odločuje, pa morda ne pomisli, da v kljub vsem mogočim olajšavam potom zakonov in načrtov, ostaja kmet — steber države, brez vsakega vira dohodkov. Ako prevdarimo položaj, pridemo do zaključka, da so vse odredbe, kakor tudi zakoni bob ob steno. Našemu kmetu je potreben promet, da vnovči svoje pridelke, n. pr. mleko, krompir, seno, živino itd., ne pa mrtve odredbe, ki promet predpostavljajo, toda ga ne ustvarjajo. Kmetje v okolici mest imajo nekako zaledje v času sedanje krize v uradništvu, oziroma sploh mestnem prebivalstvu. Posebno ljubljanski in mariborski kmetje so pravi gospodje napram kmetom v pasivnih krajih naše banovine. Toda kaj bi lahko pomagalo našim kmetom v pasivnih krajih, katera bi bila možnost dohodkov? Morda tujski promet? Toda baš vsi pasivni kraji razen Dalmacije in hrvatskega Primorja niso poznani kot romantični in idilični, čeprav bi morda tudi oni odgovarjali zdravstvenim pogojem bolnih, oziroma oddiha željnih ljudi. Morda smučanje? Tudi to je dobro, saj imamo na naših Blokah krasne terene, tu je zibelka naših prvih smučarjev. Tudi na Kočevskem so odkrili Nemci iz Reicha in Nem-

širijo njegove koristne nazore, ker pa se zaveda svoje zlobnosti in podlosti, je napadel onega, ki je te besede ponatisnil, s sledečim izmišljenim pismom:

Draga Majda! — Rada bi videla, da Ti odgovorim kaj lepega. Duša draga, na pismo, v katerem je ves čas govor o »špecarijih« pač ne morem posebno lepo odgovoriti. O špecarijih imam jaz prav takšno mnenje kakor Ti in Tvoja mama. Kar povej tisti »špecarki« (tožljivki, bi se reklo po naše), da ji celo jaz, Kotičkov striček, ki imam vse otroke rad, zaenkrat ne morem drugega reči ko: »Fej te bodi! Sem poznal človeka, začel je s »špecanjem« v šoli, končal pa kot ovadah in izdajalec na vešalih. To ji povej, »špecarki« in še to, da jo imam kljub temu rad, kajti staviš zvrhano možnjo cekinov, da bo letos postala čisto drugačna deklica in ne bo nikogar več »zašpecal«. Ko se bo to zgodilo, naj se kar brez strahu obrne name in jaz ji pošljem lepo knjigo v dar!

Kako imenujemo odrasli ljudje tiste, ki nas za vsako stvar »zašpecajo«? Mi imenujemo takšne ljudi ovaduhe ali denuncijante. Tvoja mama, ki pravi, da je denuncijanstvo podlo dejanje, ima čisto prav. Denuncijant postane lahko samo človek brez časti in ponosa, ker mu samo to roji po glavi, kako bi svojemu bližnjemu škodoval. Nobenega še tako ogabnega sredstva se ne ustraši, če hoče koga pogubiti v svojo lastno korist.

Pa naj bo dovolj o tem. Nič kaj rad ne pišem o takšnih žalostnih rečeh. Drugič mi pa le kaj bolj vselega piši, če hočeš, da Ti bom lepo odgovoril! Pozdravljena! — Kotičkov s striček.

To je slika današnje slovenske atmosfere.

Narodna Odbrana je doživela že hujske čase, nego so sedanji, zato z mirnim očesom motri, kaj se dogaja pri nas javno in nejavno. Dobro se zaveda, da je treba koncentracije vseh poštenih narodnih ljudi, da se z delom paralizira hujskanje in razdor, ki ga širijo prav isti ljudje, ki so l. 1914. divjali ob enem z avstrijsko soldatesko proti jugoslovenstvu.

Tudi špecarije je bilo v teh krogih toliko, da so omadeževali slovensko ime tako, da se ni nobenemu Slovincu treba sramovati, če prizna, da je Jugoslovan. Saj je samo v jugoslovanstvu rešitev onega Slovenstva, ki so ga zapravili pol milijona ti zakotarski Slovenci, da živi izven Jugoslavije.

ške Avstrije skupno s kočevskimi študenti idealne terene ter si pričeli graditi smučarsko kočjo, v kateri naj nam bodo dobrodošli kot športniki in tuji, a pazijo naj se, da se ta smučarska kočja ne pretvori v nekako propagandno centralo.

Toda tudi smučanje je le nekaj sezonski promet. Našemu kmetu pa je treba stalnega dohodka. Pred dvema letoma so dobile nekatere občine v kočevskem srezu vprašanja, dali bi bile voljne priskrbeti državni oblasti stavbne prostore za zidavo raznih poslopij. Kako velikansko pridobitvenega pomena za naše težko izkušeno ljudstvo bi bila nastanitev nekaterih važnih državnih institucij v teh krajih si lahko mislimo. Toda glej čudo vseh čud. Kočevske občine so poročale odklonilno z različnimi motivacijami, kdor pa pozna dušo kočevskega nacionalizma si lahko misli svoje občinski očetje se pa morda ne zavedajo, kako zelo so grešili pred ljudstvom, ko so s to svojo gesto odvzeli narodu zanesljiv in trajen dohodek.

Toda kot že rečeno, ako se ne bo dalo kmetu možnost dohodka, mu ne bo pomagal še tako dober in priznan zakon o njegovi razdolžitvi, kajti koncepcij ne more priti na noben način do sredstev, s katerimi bi lahko zadostil predpisanemu načrtu zakona. Samo malo dobre volje je treba in nobenega moledovanja za stavbne prostore okrog občin, v katerih prevladujejo čudna naziranja in malemu človeku bo vsestransko pomagano. Naši ljudje ne potrebujejo nikake podpore, ali pa popusta na davkih, temveč le trg za svoj pridelek, ki jim bo plačeval njihovo delo. Z državljanskega stališča so ljudje v naših pasivnih krajih tudi državljani istotako kot oni, ki imajo stalen in močan pogoj za svoj obstoj. —e—n.

Koroški Slovenci in naši Nemci

Vsem, ki so obiskali prvo prireditve »Slovenskih plesov« 7. septembra, še zveni ostro v ušesih suhoparna objava ljubljanskega podžupana, prof. Jarca, da povabljeni Ziljani žal ne nastopijo na kulturni manifestaciji Slovenskih plesov, ker jim je to prepovedala ozkogrudna avstrijska oblast.

Ne glede na žalostno dejstvo, da tretira sosedna Avstrija manjšinsko vprašanje mnogo, mnogo trše kot mi, ni niti dovolila, da nas Ziljani posetijo in pri nas spregovore za nekaj kratkih ur v svojem materinem jeziku. — Kot da bi me s pestjo udaril po obrazu, pa sem baš te dni poslušal, kako švabčarijo tukajšnji Nemci po naših lokalih. V kavarni Emona imajo kar v sredini lokala, da jih ja lahko vsakdo sliši in občuduje, svoje stalno omizje, kamor tudi rad prisede kak Slovenec, kojega mati nemškega jezika še poznala ni. Pa tudi razni nočni lokali, četudi

so visoko pod nebom, niso varni pred švabčarjenjem.

Nič bi ne rekel, da so ti Nemci tuji, niti ne, če so domačini, pa žive od svojega premoženja. Naši švabčarji pa žive pri nas najmanj že po 20 let in dobro žive kot trgovci in v drugih poklicih od težko prigranega denarja našega bednega slovenskega življa. Menda indolencija ljubljanskih Nemcev vendar ni tolika, da se v 20 letih ne nauče slovenskega jezika. Najbrže pa jim »die windsche Sprache« ne prija, ker je govoric barbarškega naroda.

Ljubljana je slovenska in kdor od Slovencev živi, naj govori slovenski. Če bi bila prepotenca Slovencev v Celovcu tolikšna, bi jo dobili po zobeh. So pa tudi pri nas še žilave pesti zavednih Jugoslovanov. Pozivamo našo nacionalno javnost, da si te tiče po raznih lokalih malo boljše ogleda.

P O N A Š I Z E M L J I

Ljubljana

MITING IN PROPAGANDNI TEDEN AKCIJE NARODNE ODBRANE »SVOJI K SVOJIM«

Kakor smo že v zadnji številki »Pohoda« najavili, se je vršila dne 18. t. m. v zbornici za TOI na povabilo Oblastnega odbora Narodne Odbrane konferenca gospodarskih, stanovskih, strokovnih, nacionalnih in kulturnih organizacij ter ji je bil predložen okvir programa za izvedbo mitinga in propagandnega tedna.

Vsi navzoči zastopniki korporacij so predloge našega Oblastnega odbora osvojili in objavili svojo pomoč in sodelovanje ter izrekli solidarno svojo željo, da bi v propagandnem tednu sodelovala vsa javnost.

Program se je določil naslednji:

7. oktobra t. l. bi se izvršila od 8. do pol 11. ure s sodelovanjem Narodne Odbrane (uniformiranih viteških sekcij) povorka Streljaških družin, ta dan ima razvitejše propora Ljubljanske streljačka družina, katerega kumuje Nj. Vel. kralj, in Sokola, ki slavi isti dan 25letnico jezdnega odseka.

Ob pol 11. uri prične miting na vrtu hotelu Union, v slučaju slabega vremena pa v dvoranah istega hotela.

Govorniki so predvideni: Predsednik Središnjega odbora N. O. br. vojvoda Ilija Trifunović, predsednik Privredne akcije N. O. »Svoj Svome« br. Dostanić in gen. sekretar Središnjega odbora N. O. br. Uroš Bjelić, vsi iz Beograda. Iz Ljubljane pa predsednik zbornice za TOI g. Jelačin, zastopniki Delavskih zbornic, Kmetijske družbe in ženskih organizacij ter predsednik ljubljanskega odseka akcije »Svoji k Svojim« br. dr. Dular Milan.

Miting bo prenašala ljubljanska radijska oddajna postaja, na najbolj prometnih točkah Ljubljane pa bodo nameščeni zvočniki.

Kot nadaljevanje mitinga bo od 7. do 13. oktobra propagandni teden akcije Narodne Odbrane »Svoji k Svojim« z radio predavanji vsak dan opoldne in po možnosti tudi zvečer. Propaganda za domače blago v teh dneh bo izvedena v najširšem obsegu potom radija in časopisa. Ljubljanska kino-podjetja bodo predvajala diapozitive, ki bodo opozarjali občinstvo na propagandni teden in jim priporočali nakup domačega blaga. Združene trgovcev in izložbenih aranžerjev bo privedlo izložbe in tekmovanje trgovskih lokalov s prvenstveno domačimi izdelki. Prodajale se bodo po trgovinah in pisarnah okusno izdelane reklamne izvesne tablice z napisom: »Kupuj domače blago!« Po vseh osnovnih, meščanskih in srednjih šolah se bo predavalo o pomenu in namenu akcije »Svoji k Svojim«. Izdani bodo posebni lepaki in letaki.

Propagandni teden bi se zaključil s koncertom Trboveljskih slavčkov v soboto 13. oktobra v dvoranah hotela Union.

Poskusil se bo izvesti tudi predlog konferenca, da bi se naša akcija razširila na teden po vsej Dravski banovini in bi se vršili po vseh večjih krajih mitingi akcije.

Pozivamo prav vsa naša javnost brez razlike, posebno pa naša društva in organizacije, da se z vsem elanom posvetijo pripravam in sodelujejo pri tej obče koristni in nujno potrebni akciji Narodne Odbrane za propagando domačega blaga.

Udeležba na mitingu bo mogoča tudi po-deželanom, ki se lahko poslužijo četrtinske voznine, katera je dovoljena za tekmovalno streljanje in razvitje prapora Streljačkim družinam.

Oblastni odbor Narodne Odbrane v Ljubljani.

Naše gospodarske in druge zadeve

Zaščita kmeta je prišla šele sedaj v pravi tir, ko so poslušali tudi strokovnjake. Vse prejšnje razprave, objube in predpisi so bili kmetu v veliko škodo. Kdor se je hotel kmetu prikupiti, je vplil: »Kmetu je treba pomagati, dolgov je treba odpisati, itd.« Nikdo pa ni povedal, kdo bo to plačal.

Kar je komu všeč rad verjame in tako se je razširilo med ljudstvom mnenje, da dolgov sploh ne bo treba plačati. Dolžniki niso več plačevali obresti; ne kapitala; lahko mislilni so hiteli delati dolgov in kdo trpi škodo. Kmet pogosto rabi kredit, a sedaj ga že 2 leti nikjer ne dobi.

Kmet se zadolži, ko prevzame posestvo. Samoumevno, da si mlad človek ne more v par letih pridobiti premoženja, odplačevanje traja po 20 in še več let. Huje je, kadar ga zadene nesreča: pobje mu toča, pogine živvinče, pogori poslopje. Svetujejo mu zavarovanje, ker ne vedo, da mali posestnik absolutno ne more plačevati sedanjih dragih zavarovalnin. Ima borno stanovanje, skromen živež, denarja pa v sedanjih časih skoraj nikoli v žepu.

Kaka medsebojna pomoč s sodelovanjem državne uprave bi bila za take slučaje zelo potrebna.

Črtanje dolgov je lahko reči, a kdo naj plača — skrben kmet za manj skrbnega. V neki hranilnici dolgujejo kmetje 2½ milijona, večinoma male zneske 1 do 10.000 Din. Prezadolženih ni bilo. Obresti so do 1932

ČIGAVA SRAMOTA?

Če psu stopiš na rep — zavcili! In zato so zavcili tudi vsi tisti, ki so bili prizadeti radi škandaloznega sprejema naših hazenašic — svetovnih prvakinj. Vendar pa je moral naš članek »Sramota« zaustaviti sapo vsem sportnikom ali kaj, da se šele po tako dolgem presledku oglasa v njihovem imenu g. Gojko Pipenbacher v zadnji številki »Sporta«?!

Vprav demagoško piše imenovani gospod o nekem naključju, da so šle hazenašice v London in o denarnih sredstvih ter se sprašuje, če bi gg. okoli »Pohoda« dali svoj obulus za to ekspedicijo, ako bi jim predložili nabiralno polo. Ugibanja g. Pipenbacherja, kaj bi bili rekli gg. okoli »Pohoda« človeku, ki bi bil predložil nabiralno polo in prosil prispevkov za nacionalno reprezentanco, so pač samo ugibanja, na katera niti on sam pozitivno ne more odgovoriti, ker dobro ve, da taka nabiralna pola gg. okoli »Pohoda« nikoli ni bila predložena. Povdarjamo pa, da do danes še niso nikoli nacionalne organizacije odklonile svoje podpore, ko je šlo za nacionalno stvar. Dale so jo moralno v prvi vrsti, a materialno v toliko, kolikor jim to dopuščajo sredstva.

Neumestna pa je opravičila, da ni bilo dovolj časa za javljeni prihod. V Ljubljani v tej »dolg vasi« se izvejo vse malenkosti in senzacije — takoj. Ako smo pričakali g. Cosynsa po kratki notici v »Slov. narodu« v tako velikem številu in da smo kljub vsemu g. Cosynsa čakali tja do polnoči in še čez, je jasno razvidno, da bi zadostoval tudi oni napis pred pošto, ki je visel ves večer in pa notice, ki so bile drugi dan v »Jutru« in »Slovincu«, katere so točno obveščale cenj. občinstvo na prihod naše triumfalne reprezentance. Zato ne bi bilo treba ljubljanski publikj kampirati pred gl. kolodvorom in čakati, kdaj jo pozove bojna tromba k sprejemu. Mlatenje prazne slame pa je opravičila o mrtvih ljubljanskih praznikih in raznih drugih prireditvah, ki so baje bile tistega dne. Bolje bi bilo napisati: Ljubljančani so prejšnjo noč krokal in so bili drugi dan tako zaspani, da se niso niti zbudili, kaj še, da bi šli k sprejemu.

Oficijelno »Narodna odbrana« tudi ni bila obveščena od nikogar in se zato tudi ni moglo članstvo pripraviti, da oficijelno nastopi (pišec tu misli na uniforme!). Kljub vsemu temu pa je bil oficijelni zastopnik in tudi dosti ostalega članstva je častno zastopalo svojo organizacijo. »Pohod« tudi ni prezrl spornih zmage hazenašic, ker kot tednik prej sploh ni mogel pisati o njej. To zmago pa je nameraval takoj v prvi številki primerno povelečati, a je rajši mesto tega ožigosal vse one gospe, ki so krivi poraznega sprejema.

Tudi mi smo v našem članku napisali, da nimamo nič proti temu, da se tuji sprejemajo gostoljubno. Ali smo takoj nato povdarili, da bi morali tako zahvalnost pokazati tudi domačinom. In baš v tem oziru se je Ljubljana blamirala že neštetokrat. In to je naša sramota!

Povdarjamo pa tudi, da bomo še naprej budno pazili tudi na razvoj našega sporta, čeprav nismo sportniki, ker vidimo v njem važen faktor pri nacionalni vzgoji.

Sport pustimo sportnikom, a ko gre pri sportu tudi za nacionalna vprašanja, hočemo imeti tudi mi svojo besedo!

AKADEMIKOM - NOVINCEM!

Ljubljana, sredi septembra 1934.

Pred vstopom na univerzo ste, dragi abiturienti. Doba srednješolskih študij je za Vami, pred Vami pa se odpirajo različna pota, ki Vas bodo vodila do vstopa v samostojno življenje. Dragi abiturienti! Vam, ki ste namenjeni vstopiti na Aleksandrovo univerzo v Ljubljani, so posvečene te misli:

redno plačevali z malimi izjemami; kapitala pa kmet sploh ne plačuje redno v obrokih, ker tega ne zmore. Na kapitalu plača kadar proda vino, sadje, živino, to pa ni vsako leto. Nekateri po 3 ali 4 leta ne da na kapitalu niti pare, drugi je imel obilno sadja ali vina, plača v enem letu ves dolg. V isti hranilnici imajo kmetje 3% milijona prihrankov, po večini tudi le male zneske do 10.000 dinarjev. Če bi ertali 300 kmetom dolgov, bi morali 600 kmetom ertati njih prihranke. Iz tega je razvidno, da niti polovica kmetov ni zadolžena, vendar v sedanji krizi skrbni in varčni kmetje silno trpe in garajo, da se prebijejo do boljnih časov brez zadolžitve.

Edino, kar se je kmetu lahko dalo, je znižanje obrestne mere in zaščita pred odedruhi. To so strokovnjaki že pred tremi leti zahtevali in se mora to delo še nadaljevati.

Po zaščiti kmeta je prišla kot posledica zaščita denarnih zavodov; to se pravi, da so tako prizadeti, da si do danes niso mogli pomagati. In šaljivo se namiguje, da je uradništvo tudi pod zaščito; izgubilo je stalnost in znižalo so mu dohodke. Ravna se po Kristusovem nauku: »Če te kdo udari po levem licu, nastavi mu še desnega.« Le železničarji so malo mrmrali, pa jim je bilo v korist. Skoraj polovica kmetov je zadolžena, uradništva pa visoko nad polovico. Kdo mu naj plača dolgove — vsak sam. V korist je tudi uradništvu znižanje obrestne mere, pa tudi dohodki se morajo socialno primerno urediti. Zakon iz leta 1923 je bil v tem pogledu pravičnejši.

Dvojno zaslužkarstvo je le tedaj, če ima ena oseba dva zaslužka. Vsi 1. maja prizna-

Živimo v dobi grobega materializma in egoizma. V času monopoliziranja idej se zavedamo, da smo kot jugoslovnski nacionalisti poklicani zbirati okoli sebe mlad naraščaj, ki vstopa na najvišji narodni kulturni zavod — univerzo.

Jugoslovnski nacionalistični akademski klub »Edinstvo« v Ljubljani je kulturno in nacionalno akad. društvo na Aleksandrovi univerzi v Ljubljani, ki ima kot predstavnik jugoslovnske nacionalistične akademске omladine namen gojiti jugoslovnsko misel v duhu narodnega in državnega edinstva ter teži za ustvaritvijo integralne Velike Jugoslavije od Jadranskega do Crnega morja, ki bo v svojih mejah obsegala vse Jugoslovne na vsem njihovem narodnostnem področju. Kot neodvisna akademska organizacija jugoslovnskih nacionalistov hočemo zbrati kader borbenih Jugoslovenov za ustvaritev idealov jugoslovnskega naroda. Kot omladinski pokret zahtevamo svobodno delovanje na akademskih tleh, ker je to za uspešno razvoj omladine neobhodno potrebno. Naša borba bo naperjena proti vsem temnim, reakcionarnim in razdiralnim elementom naše nacije in naše svobode.

Zahtevamo, da se siromašnim in marljivim akademikom omogoči študij s tem, da se jih oprosti plačevanja šolnin in taks. Zahtevamo graditev akademskih domov in menz, da se bo tako preskrbljena mladina lahko bolj posvetila učenju in po dovršenih študijah mogla kot mlada narodna inteligenca zavzeti položaj v življenju ter pokazati svoje sposobnosti v vodstvu bodoče Jugoslavije. Bodočnost mladine je bodočnost države, to je naš memento vsem tistim, ki odrekajo podporo idealni omladini in ubijajo njen mladostni polet.

Abiturienti! Pozivamo Vas v naš krog! Če mislite enako z nami, pristopite v našo sredo! Krenite na našo pot, ki je ravna! Pričakujemo Vas, da bomo skupno ponesli čist prapor jugoslovnskega nacionalizma do zmage.

Akademiki-novinci! Pridite, prinesite s seboj borbenost, odločnost in moč! Pomozite naše vrste! Bodočnost je samo naša — jugoslovnska! Bodite brezkompromisni Jugoslovenci! Bodite bratje! S to zavestjo vstopite na akademska tla in delajte z nami! Pozdravljeni, bratje novinci!

Bratski zdravo!

Jugoslovnski Nacionalistični Akademski klub »Edinstvo«,

Ljubljana — Aleksandrova univerza.

Vse informacije glede vpisa v klub kakor tudi vse druge informacije dobite v klubovem lokalu (Ljubljana, Tyrševa cesta 12/1.). Glejte tudi objave na klubovi objavnj deski na univerzi v I. nadstr.

MAR NAGRADA ZA OVADUSTVO?

V vašem listu z dne 1. septembra 1934 je bilo z notico »Mar nagrada za ovadustvo?« na naslov moje malenkosti navedenih več očitkov, ki ne odgovarjajo resnici.

Prosim Vas, ako bi na podlagi tiskovnega zakona priobčili sledeči popravek:

»Ni res, da bi bil pok. Rudolf Lojk postal »zrtev« moje avstrijakske denunciacije, pač pa je res, da je bila vzrok njegova lastna mladostna nepremišljenost, saj se je dogodek odigral v gostilni v večji družbi in je naslednjega dne govorila vsa javnost o tem.

Res je nadalje, da me je Lojk v smislu Vašega članka ovadil takoj po prevratu pri višjem šolskem svetu v Ljubljani, ki je izvršil napram meni disciplinarno preiskavo, ki je potekla negativno in je zadeva, ki se je odigrala pred 20 leti, likvidirana že davno.

Ni res, da bi med vojno ne hotel razumeti slovenski, res pa je, da sem bil vedno zaveden Jugoslovanc. Navedel bi lahko nebroj prič,

deti imajo le en zaslužek, svojo plačo, ali pokojnino.

Trgovec, obrtnik ali njegova žena ima lahko poljubno število filialk, hišni posestnik ima lahko več hiš. Ni otvoril podjetnice, ker ni mogel z obitelji živeti, hišni posestnik ni zidal druge, tretje, hiše, ker jo rabi zase, ampak da si poveča dohodek in premoženje, a ni 1. maja ničesar prispeval. Uradnikova žena bi gotovo raje igrala gospe in bila doma, a služi po večini le, ker drugiče živeti ne more, otroci žive pri starših, da lože shajajo. Najhuje so prizadete upokojenke, ki so po zakonu pridobile pokojnino po 30-35letnem službovanju in sedaj se jim je vzelo del premoženja. Sedesletne gospe ne morejo vseh domačih del opravljati, saj jih niso bile vajene, dekle pa ne morejo več plačevati.

Ako ni potreba novih namestitev, se ne smejo izvršiti, ako so potrebna in to je v nekaterih strokah dokazano, mora prispevati vse prebivalstvo po plačila zmnožnosti. Vzelo se je n. pr. od bruto dohodkov:

zakoncema s 7180 Din	. 400 Din mesečno,
zakoncema s 6780 Din	. 500 Din mesečno,
zakoncema s 3950 Din	. 775 Din mesečno,
itd., nekaterim upokojenkam celo po 1000	dinarjev mesečno. Kako si naj uradniška rodbina sedaj prihrani mesečno 1000 Din. Nemogoče, dokler se ne preseli kam v podstrešno sobo ali v kletno stanovanje.

Drug državljan ima lahko 100.000 dohodkov in več, tudi 100kratni milijonar ni bil na novo obremenjen niti za paro.

Razdelitev bremen mora biti socialno pravična.

s posebnim dovoljenjem navajam senatnega predsednika ljubljanskega sodišča, sodnega svetnika g. Žigona.

Ni res, da bi vsled svoje preteklosti ne bil usposobljen za vzgojo dece, res pa je, da se mi preteklosti ni treba sramovati, saj vršim svojo službeno dolžnost vestno in točno in sem bil doslej brez izjeme in povsod ocenjen z odlično oceno. Sram me nadalje ni, da sem po prevratu prostovoljno služboval pri naši vojski na Koroškem in s tem dokazal, da mi je jugoslovenstvo bolj pri srcu kakor ovadustvo in zaplotništvo.

Na Viču, dne 17. septembra 1934.

Serbe Josip.

TUJE JE DOBRO, NAŠE ZANIČ

Prijatelj mi je pravil:

»Treba mi je bilo nove obleke. Z muko sem navarčeval nekaj denarja. Medtem sem izpraševal po krojaču, kjer bi stvar najbolje opravil. Priporočili so mi tega in tega čes, da pri njem dobiš vse: sukno, podlogo, gumbe itd. Izbereš kar ti ugaja, pogodiš se za ceno, pa imaš v nekaj dneh lepo ukrojeno, solidno in trpežno obleko, ki se zelo hvaležno nosi.

Pa sem šel, izbiral in izbral. Mojster mi je pokazal precej obsežen album z vzorci blaga. Cene za izgotovljeno obleko po meri, vse z vsem, so bile jako solidne, celo poceni se mi je zdela stvar, dasi je mož imel samo angleško in češko blago, kakor je bilo v albumu pri vsakem vzorcu navedeno.

Prilika je tako nanesla, da sva po storjenem dogovoru zašla v prijateljske pogovore o vsem mogočem. H koncu sem omenil, da prav za prav ni čisto prav, da on izgotavlja obleke samo iz inozemske robe. Malo nezaupljivo me je pogledal, se počehljaj za usedom ter končno dejal: »Vidim, da me boste razumeli. Moje blago za izdelovanje oblek je samo domače. Sam Tivar in Teokarović. Ne ustrašite se! Blago zato ni nič slabše in z obleko boste prav zadovoljni. Kaj hočete? Moram se posluževati male prevare. Naši ljudje so pač taki. Kar je domačega, se jim nikoli ne zdi kaj prida, kar pa je iz inozemstva, se jim vse zdi imenitno. V albumu zato na žalost blago moram prikazovati za tuje, inozemsko. To vleče in pa nizka cena. In vsak, ki mojo obleko nosi v mnenju, da je iz inozemskega blaga, je zadovoljen z njo in s ceno. Jaz bi raje videl, da ljudem smem povedati resnico, a se bojim, da tedaj ne bi bili zadovoljni. Svet hoče biti varan. Sami me prisilijo v to.« — Razumel sem ga in sem mu dal prav in čez nekaj dni sem mu preskrbel novega odjemalca. Našem porabniku je res treba še veliko vzgoje in zato je akcija NO »Svoji k svojim« zelo potrebna in umestna.

Članom ONO sekcija Ljubljana!

Vsem članom javljam, da se vrši letos ponovno vpisovanje v lokalno Oblastnega odbora v Šelenburgovi ulici 3/I. Istotam se tudi dobe nove legitimacije in sprejemajo novi člani.

Starešinstvo.

Večina davkov je posrednih na sladkor, vžgalice, vino, pivo, luč, itd. in zadene vse prebivalstvo prilično enako. Pri mnogih davkih so revnejši sloji tudi stokrat huje obremenjeni. N. pr. Kdor kupi za 129 Din čevlje pri Bafi, plača tako 1 Din davka kakor tisti, ki kupi za 100.000 Din auto, itd.

Vem, da morajo biti davki, tudi javno si upam povsod zastopati načelo, da je točno plačevanje davkov za red države neobhodno potrebno, vendar ni porazdelitev bremen vedno primerna. Državna uprava je rabila v proračunu 1934/35 novih dohodkov. Dobro! Prispevati moramo vsi plačila zmnožni po dohodkih. Državnim nameščencem se je naložilo od 1. aprila 1% davek na plače; to je z ozirom na višino prispevka znosno in ker zadene vse tudi pravično. Socialno pravičnejše bi bilo, da se ta davek ne naloži rodbinam, ki nimajo 2000 Din mesečnih dohodkov, zato se naloži več tistim, ki imajo n. pr. nad 5000 Din dohodkov.

Uradovanje se naj poenostavi. Za sprejem v državno službo je treba 3 prošnje s 24 prilogami, za upokojeitev navadno še več, itd. Spisi so tako obširni, da jih uradniki ministrstva nimajo časa natančno pregledati in se zgođe neljube pomote tudi v popolnoma enostavnih, jasnih zadevah. Temu se ne odmeri pravilno pokojnina, pritožiti se mora na državni svet; drugemu se nepravilno potrdi potni ali selitveni račun, iskati mora pomoči pri finančnem ministrstvu, tretjemu se nepravilno zaračuni povišica, itd. Akt se vleče ne le mesece, tudi leta, narase v cel kup, podrejeni uradnik pa trpi škodo, katere mu nikdo ne povrne.

S potovanja. Bilo je pretečenj petek 31. avgusta t. l., ko sedim v III. razredu vlaka, ki odide iz Zagreba ob 14. uri. In hnenkrat slišim nemško govoriti. Se ozrem in vidim, kako kramlji sprevodnik z dvema Nemcem, ne vem če iz Rajha ali iz Avstrije. Pravil jima je, kako bode v Štajnbriku pa v Lajbah pa v Trieste! Videl sem, kako sta Nemca vprašavno in začudeno gledala tega čudnega sprevodnika, ki rabi predvojno nomenklaturu naših postaj — čes, teh postaj pa ni v voznem redu pa naj si še tako napenjamo naše nemške oči! Vljudnost je lepa stvar, tudi sprevodnik mora biti vljuden s potujočim občinstvom, ne sme pa nikjer in nikdar pačiti naših pristno slovenskih imen postaj in krajev; ne sme trditi, da je on Jože, če pa je Janez! Če je zanj Zidan most Stajnbrik in Ljubljana Lajbah, zakaj ni bil tudi Trst Trieste? Za naše postaje je rabil spekdranka a za Trst pa pravo italijansko označbo Trieste. Železniško ravnateljstvo v Ljubljani pa prosimo, naj podučiti take vrste sprevodnike, da ne veljajo skrpučane nemške označbe naših postaj niti za nemške potnike in naj jih pozove, da smo na lastni zemlji svoji gospodje in ne več podlaga tujevi peti, ter da naj v bodoče z rabo takih nemškutarskih skovank ne provocirajo pravilno in pošteno mislečega slovenskega potujočega občinstva. — Potnik.

Trbovlje

DRUGI IZPREHOD PO TRBOVLJAH

Šport spada pod zakon za telesno vzgojo ravnotako kot Sokol, gasilské čete itd. Razume se, da mora biti vzgoja v teh organizacijah nacionalna in v duhu narodnega in državnega edinstva tako kot je to v Sokolu in gasilskih četah. Pri nas pa so internacionalni marksisti mnenja, da morajo biti vse organizacije, ki nosijo ime »delavske«, pod nekako patronanco naših internacionalnih marksistov. Tako mislijo morda tudi nekatere športne organizacije same, ker sicer ne vemo, zakaj se zatekajo ravno v marksistične domove, ko so v Trbovljah še tudi drugi domovi, ali pa če hočete tudi popolnoma nevtalne dvorane. Tudi občni zbor O. O., kateremu predseduje socialistični voditelj in bodoči župan Klenovšek, se je vršil na marksističnih tleh. Naši marksisti se delajo navzgor sila lojalne, praksa pa kaže nekaj čisto drugega. Nič ne mrze internacionalni marksisti bolj, kot nacionalne organizacije, posebno Sokola, ki ga bojkotirajo pri vsaki priliki. Z demagoškimi gesli so odvrčali delavstvo od Sokola in še danes, ko je v Sokolu že včlanjeno lepo število delavstva, noben pravoveren marksist ne prestopi praga Sokolskega doma. Ko si je Sokol svoj čas nabavil kino, ga je hitro nabavil tudi Delavski dom. Ker se mora Sokol vzdržavati iz lastnih sredstev in ni dobival nikakih subvencij, je zmagal Delavski dom, Sokol pa je moral svoj kino zapreti. V zahvalo za to, posejajo naši nacionalni ljudje kino v Delavskem domu, ker bi sicer brez teh moral propasti. — Ako ima Sokol kako prireditel, ima istega dne svetno društvo Svobodac. Saj so hoteli celo na dan, ko je Sokol obhajal svojo 25letnico, oni prirediti glasbeni festival vseh delavskih godb in delavskih pevskih zborov iz vseh revirjev, da bi ja sigurno odvrgli pozornost od sokolske proslave, ali ji vsaj materialno škodovali. Oblasť je menda to uvidela in festival na isti dan prepovedala. Prejšnjo nedeljo je imel Sokol veliko tombolo, marksisti pa so priredili skupni izlet na Mrzlico, da bi odvedli čim več prebivalstva iz Trbovelj in s tem oškodovali Sokola. Enako lojalni so naši internacionalci tudi napram drugim nacionalnim društvom. Slovensko planinsko društvo si je zgradilo krasno planinsko kočjo na Mrzlici, ki odgovarja vsem planinarskim zahtevam in kar je glavno, je v koči vse izredno poceni. Naši internacionalci so čutili potrebo, da si zgrade na Mrzlici še svoj dom, takozvani »Počitniški dom«. Vse to menda samo iz lojalnosti napram nacionalnemu planinskemu društvu. Takih reči bi lahko naštevali še več. Pa vrnimo se zopet k našim športnim organizacijam. 9. septembra je priredil športni klub Amater velik športni miting, ki se je vršil seveda v Delavskem domu in kateremu je prisostvoval tudi zastopnik gosp. ministra za telesno vzgojo in drugi odlični športniki iz Ljubljane. Vsi govori so izveneli v nacionalnem duhu. Odposlane so bile tudi brzojavke Nj. Vel. kralju in g. ministru za telesno vzgojo, godba je zaigrala celo državno himno in »Hej Slovanci!« in v dvoranah ni bilo ne kraljeve slike in ne državne zastave, pač pa so se vsi govori in godba prenašali potom radija, da bi finel široki svet in posebno oblasti ja najboljše mnenje o nacionalnem podvigu delavskega športa pod patronanco internacionalnih marksistov rudarskih revirjev. Gospod predsednik O. O., ki je ob enem predsednik »Delavskega doma« in bodoči župan, ni čutil potrebe, da bi ob taki prireditvi odredil izvesti državne trobojnice in namestitev kraljeve slike v lokalih, kjer se je prireditel vršila. Mi športnikom ne od-

rekamo dobre volje, nasprotno, mi jim jo pfiznamo, vendar se bodo morali odreči marksističnemu vauštvu, ako hočejo, da bomo mogli verovati v njih iskrenost. V športnih organizacijah je potrebna smotrna nacionalna vzgoja, ki jo pa ne bodo dobili od marksistično orientiranih voditeljev, ki se jih poslužujejo le kot sredstvo v dosego svojih ciljev, ki pa nimajo s športom nič skupnega.

Ježica

O RDEČEM KRIZU NA JEZICI

Po vsej državi bo prihodnji teden organiziran »Teden Rdečega križa«. Občinski odbor te organizacije na Ježici priredi v okviru tega »Tedna« akademijo in povorko na domače pokopališče ter mašo in molitve za padle vojake in govor g. Bonača.

Teh prireditev pa se večina tukajšnjih organizacij ne udeleži, dasi je bila na nje vabljena. Tudi občinska uprava ne sodeluje in mi še posebej pozivamo tudi vse nacionalne ljudi v občini Ježica, da naj sicer podpirajo cilje Rdečega križa, a da naj v domačem kraju bojkotirajo vsako delo sedanjega občinskega odbora Rdečega križa. S tem hočemo pokazati tudi javno, da kot nacionalisti ne spadamo k štafazi takim nacionalnim organizacijam, ki niso hotele podpisati svoječasne vdanostne spomenice Nj. Vel. kralju. To nočemo tem raje, ker so v odboru občinske organizacije RK še vedno oni isti ljudje, ki so odklonili kralju vdanostni podpis.

Da, gospodje, slepomišenja mora biti konec! Mi ne damo razvodenen naših nacionalnih čuvstev s tem, da se mešamo z Vami, nego mi hočemo naše vrste še bolj izkristalizirati, da bo za vsakega nemogoče, mešati nas z Vami. Vi hočete, da potegnemo črto pozabljena preko bližnje preteklosti. Ali mi lahko izhajamo tudi brez te črte, posebno še, ker smo prepričani, da bi veljali samo za to nedeljo, dokler nas namreč rabite za svojo povorko.

O posebnostih našega RK smo doslej prizanesljivo molčali, a odslej pa hočemo delati na tem, da z obilno spremembo občinske organizacije RK poskušamo kar najtemeljiteje oprati s te organizacije sramoto, ki je na njej obvisela zlasti z njenim ravnanjem ob vdanostnem podpisu. Hočemo, da bo naš Rdeči križ pristopen vsemu narodu, pristopen ne le v članstvo, marveč tudi v vodstvo Rdečega križa. Mi ne bomo trpeli, da imajo izključno besedo v tako nacionalni organizaciji kot je Rdeči križ, le taki, ki so samo toliko časa nacionalni, dokler se vozi mimo njih general Zivkovič, da si s hinavskim poklonom pred njim po možnosti pridobe kako politično ugodnost! Mi hočemo brezpogojne nacionaliste.

Proti občinskemu odboru Rdečega križa bomo nehalni nastopati šele takrat, kadar bomo tudi v njegovem iskrenem ravnanju našli brezpogojno nacionalnost. Rečemo pa, da nas od sreca veseli možat nacionalen nastop občinske uprave, Sokola, Streljačke družine, Zore in Sole, ki so v duhu teh naših izvajanj, torej nacionalno popolnoma utemeljeno odklonile vsak stik s sedanjim občinskim odborom Rdečega križa na Ježici.

Na nedeljskem sporedu je tudi slavnost ob spomeniku padlih vojakov v Stožicah. Če je naš Rdeči križ organizacija vse občine, pripada istočasno tudi slavje onim padlim vojakom, ki imajo svoj spomenik pri Sv. Petru v Ljubljani in na Crnučah. Čemu protestirati ravno one z Ježice?

Nacionalne organizacije pa res nimajo nacionalnega razloga, da ob tem spomeniku postavljajo vence. Tudi mislijo, da jim ni treba vršiti dolžnosti, ki v spominjanju padlih vojakov pripadajo poleg že omenjenih predvsem še njih svojem in sovaščanom. J. K. Op. uredništva. Dopis je prekasno dospel. Radi aktualnosti ga danes priobčujemo.

Prekmurje

V zadnjem času prinaša »Pohode« prav pogoste dopise tudi iz Prekmurja. Ti dopisi izražajo po večini pritožbe in ugotavljajo razne nepravilnosti. Namen dopisov pa je bil in je prozoren in stremi za tem, da se ugotovljene nepravilnosti — odpravijo. O kakih »denunciacijah« ne more biti za razsodnega človeka govora, zakaj za vsakim člankim stojita ne-le odgovorni urednik, temveč tudi tozadevni dopisnik, ki jamči moralno in materialno za resničnost eventualnih obdolžitve.

Tako smo v dopisu pod »Opazke« z dne 4. avgusta t. l. ugotovili, da nima Banov. semenogojška postaja v Beltincih do danes še napisne deske in prosili merodajne faktorje, da nam raztolmačijo ta nedoslatek. Toda naše čakanje je ostalo le čakanje in se nikakor noče izpremeniti v dočakanje, Zakaj?

Menda si mislijo prizadeti: Kaj more oni mali »Pohod« ljudem, oziroma »gospodje«, ki razpolaga z vsem in tudi z denarjem! Saj je »denar je sveta gospodar!« Mi pa se držimo pravila: »Kdor molči, soglašal«

Krško

SESTANEK SEKCIJE OMLADINE NO VIDEM—KRŠKO

Dne 15. l. m. se je vršil ožji sestanek naših omladincev, včlanjenih v omladinskem odseku krajevene organizacije NO v Krškem. Ker je bilo na razpologo premalo časa za obvestitev članstva, niso mogli sestanku prisostvovati vsi omladinci, toda vkljub temu se jih je zbralo lepo število. Sestanek je otvoril in vodil starešina sekcije br. Stupar Dušan, ki je najprej pozdravil navzočnega delegata

iz Ljubljane br. Sancina Borisa in predsednika krajevene organizacije br. ing. Dinka Cerjaka. Omenil je nejasnost, ki vlada med članstvom v pogledih na razne aktualne probleme, na struje, ki se pojavljajo in sploh na naše javno življenje. Takoj za njim je prevzel besedo br. Sancin Boris, ki je v daljšem poročilu podal v obrisih stališče NO, posebno pa Omladine napram raznim aktualnim vprašanjem. Zatem je prešel na samo organizacijo omladine, govoril o novem pravilniku in smernicah, ki se jih bo sedanji komisariat Banovinskega starešinstva držal v bodočem letu. Glavne sile bo vodstvo Omladine posvetilo njeni vzgoji, posebno pa takozvani državljanjski vzgoji, kajti v tem pogledu je današnja mlada generacija zelo neorientirana, ne ve kam bi in kaj bi. Zato je treba tu vnesti neko jasnost, vsposobiti je treba vsakega mladega človeka, da bo mislil sam s svojo glavo in kot tak potem lahko zavzel

NAŠ POKRET

Službene vesti

PRESEKJE PRI LJUBLJANI

Predsednik: Košir Franc, pos., Kamnik; podpredsednik: Krašovec Franc; tajnik: Hladnik Anton, pos. sin, Kamnik; blag.: Umek Anton, tesar, Presekerje; odbornik: Tegelj Matija, Dól. Brezovca.

Nadzorni odbor: Grdina Lovro, Makovec Ivan in Suštaršič Nace.

LJUBLJANA, SV. JAKOB - TRNOVO - BARJE

Predsednik: Brnič Matko, šef urada za agr. ref.; I. podpredsednik: Vrbin Ivan st., posestnik; II. podpredsednik: Kale Jakob, zid. mojster; III. podpredsednik: Kalin Dragó, posestnik; I. tajnik: Gregorič Milan, uradnik OUZD; II. tajnik: Žitnik Franc, železn. uradnik; I. blagajnik: Dermota Josip, univ. mehanik; II. blagajnik: Vlah Franc, kurjač; odbornik: Skubic Jakob, preglednik v p.; vsi iz Ljubljane.

Nadzorni odbor: predsednik: Štrukelj Albert, žel. uradnik; Glinšek Ivan, služitelj; Plečko Tomo, laborant, Pogačnik Matko, knjigovovski mojster; Škraba Janez, kovaški mojster; vsi iz Ljubljane.

BLANCA

Predsednik: Penko Miško, žel. uradnik. Blanca; podpredsednik: Tavš Jelko, šolski upravitelj, Sv. Anton; tajnik: Rihter Janko, prom. uradnik, Blanca; blagajnik: Kavar Janez, učitelj, Sv. Anton; odbornika: Pečarič Boris, šolski upravitelj, Studenec; Seničar Ivan, zidar, Canje.

VSEM STRELSKIM DRUŽINAM!

Ljubljansko strelsko okrožje priredi v dneh 5., 6. in 7. oktobra 1934 banovinsko tekmo za vse »Strelske družine Dravske banovine«, oziroma strelska okrožja, ki se nahajajo celotno ali delno v Dravski banovini. — Tedaj tudi za strelsko okrožje Karlovač in Varaždin.

Ob tej priliki razvije ljubljansko strelsko okrožje slovesno svoj matični prapor.

BRATJE STRELCI!

Dolžnost Vasa je, da se v čim največjem številu — če že ne vsi — udeležite prve banovinske tekme in razvija matičnega okrožnega prapora. — Nedopustno pa bi bilo, da bi se dobri strelci ne udeležili tekme. Treba je, da dokažemo, da Slovenci ne zaostajamo za našimi brati Srbi in Hrvati v tem viteškem športu, katerega pokrovitelj je Nj. Vel. kralj Aleksander I. Slovesno razvije matičnega prapora se bo vršilo v nedeljo 7. oktobra 1934. ob 9. uri na vojaškem strelišču.

Bratje strelci ljubljanskega okrožja, prapor, ki se bo ta dan razvil, je Vaš prapor. Pod tem praporom bodo združene vse strelske družine našega okrožja. — Treba je tedaj, da se ta dan proslavi na najslavnejši način. — Ker se bo vršila tudi povorka na slavnostni prostor, je treba, da bo tudi častno zastopano članstvo. Vsaka družina naj prinese s seboj tudi puške, da bo nastop čim impozantnejši!

Ob razvitu zastave se bodo zabljali zlati žebliji v drog zastave. Vsake družine dolžnost je, da zabije v svojem imenu žebelj. Na žebliju bo vgravirano njeno ime. — Cena zlatega žeblija je Din 50.—

Uprava.

NJ. VELIČANSTVO KRALJ ALEKSANDER I. JE BLAGOVOLIL PREVZETI KUMSTVO ZA OKROŽNI PRAPOR

Okrožna uprava je zaprosila za brezplačno vožnjo za zunanje člane. Rešenja od ministerstva saobračaja še nismo prejeli. — Upamo, da se dovoli vsaj četrtinska vožnja. — Kakor hitro dobimo rešenje, Vas obvestimo o tem potem dnevnega časopisja.

Središni Odbor Narodne Odbrane v Beogradu je potrdil z dopisom br. 5328 od 13. t. m. na osnovi pravil čl. 8 stavek II Oblasni upravni in nadzorni odbor v Ljubljani izvoljen na skupščini dne 24. junija t. l. v sledeči sestavi:

Eksekutiva:
Predsednik: Dr. Cepuder Josip, odvetnik;
podpredsednik: Kokolj Franjo, trgov.; tajnik: Matelič Miroslav, trgovec; blagajnik: Kobentar France, industr. uradnik.

Vsi v Ljubljani.
Upravni odbor:
Dr. Ahčin Marjan, zdravnik — zdravniški odsek;
Brnič Matko, šef urada za agr. ref. — gospodarski odsek;
Cugmus Josif, direktor drž. železnice — gospodarski odsek;
Dr. Dular Milan, direktor Ljubljanskega velesejma — Akcija Svoji k Svojim;
Jamnik Alojz, dipl. agr. — kmetijski odsek;
Kosec Filip, nam. Nar. gled. — prireditveni odsek;
Kušar Janez, žel. uradnik — socialni odsek;

Ing. Lindtner Mirko, šef kem. inst. Hig. zav. — inženjski odsek;
Mlekuž Vekoslav, učitelj — prosvetno-kulturni odsek;
Dr. Reya Oskar, šef meteor. zav. — tiskovni odsek;
Zastopnik ban. star. ONO — omladinski odsek.

Vsi v Ljubljani.
Nadzorni odbor:
Predsednik: Deržič Ivan, načelnik drž. žel. v Ljubljani;
delovodja: Deželna Viktor, žel. uradnik v Ljubljani;
preglednik: Lipnik Janko, dimn. mojster v Ljubljani;
člani: Bulc Franjo, industrijal. Mirna; Ing. Cerjak Dinko, šumski referent, Krško;
Ing. Ivanovič Ivo, uradnik TPD, Trbovlje;
Ing. Kokalj Zdenko, uradnik Združ. pap., Večje;
Kolar Franjo, šolski upravitelj, Rečica ob Savi;
Žvan Andrej, učitelj, Slov. Javornik.

LJUBLJANA - MESTO

Predsednik: dr. Lulik Ivan, odvetnik, Ljubljana, Franciškanška 4; podpredsednik: Sterlekar Milan, blagajnik mestne hranilnice, Ljubljana, Dalmatinova 13; tajnik: Ing. Batinč Franjo, uradnik Higijenskega zavoda, Ljubljana, Gajeva 5; blagajnik: Roš Boris, monopolni uradnik, Ljubljana, Resljeva 27; odborniki: dr. Alujevič Branko, uradnik OUZD, Ljubljana, Miklošičeva 20; dr. Bohm Ludovik, univerzitetni profesor, Ljubljana, Tyrševa 17; dr. Jug Stanko, novinar, Ljubljana, Gradišče 10; Prosenec Ivan, privatni uradnik, Ljubljana, Miklošičeva 13; Rabič Viktor, bančni uradnik, Ljubljana, Miklošičeva 38.

Nadzorni odbor: Kobentar France, ind. uradnik, Ljubljana, Tyrševa 1/b; Slamet Lavoslav, uradnik P. Z., Ljubljana, Mariljin trg 3.

ZAGORJE

Predsednik: Fincinger Ognjeslav, kovaški mojster, Sklendrovec; podpredsednik: Mrnuh Lavoslav, trgovec, Zagorje; tajnik: Košmerl Vinko, učitelj, Zagorje; blagajnik: Kopriva Ivan, učitelj, Zagorje; odborniki: Bleiweis Franc, trgovec in posestnik, Izlake; Klun France, učitelj, Zagorje; Prosenec Ivan, rudniški namestenc, Loke.

Nadzorni odbor: Babič Milan, strelni mojster, Loke; Birolla Gvidon, industrijalec, Zagorje; Levstik Janko, šolski upravitelj, Zagorje.